

Folkhögskoleelever till öknen

”Vi glömmmer dem

Den ettåriga Västsaharakur- sen vid Jakobsbergs folkhög- skola närmar sig sitt slut.

Deltagarna har studerat svensk och europeisk flyktingpolitik i teori och praktik och Västsaharakonflikten i synnerhet. Efter en sex veckor lång resa till Spanien och de västsahariska flyktinglägren har deltagarna återvänt och föreläser under april och maj om Västsahara. De har också samarbetat med Emmaus Stockholm i deras Västsaharakampanj.

I Madrid träffade klassen flyktingorganisationer och spanska solidaritetsföreningar, till exempel FISAHARA som organiserar filmfestivalen i lägren varje år.

Fyra veckor bodde deltagarna i flyktinglägren. De höll i workshops om genus och makt, filminspelning och digital filmredigering. Målgruppen var unga kvinnor. De jobbade själva i tre grupper med radioproduktion, filmproduktion och en reportagebok. De olika grupperna levde ihop med varsin familj under hela tiden.

De åkte till Tifariti i den befriade delen av Västsahara, där de bodde med beduinfamiljer. Den marockanska muren var de också nära.

Radiogruppen jobbade mest med Minskadecentret utanför Rabouni och skrev en blogg för P3 på Sveriges Radio under hela resan. Deltagarnas arbeten, reportage och berättelser kommer att publiceras på www.vastsahara.org

Några av bloggtexterna kommer här.

**Martin Wikström,
lärare på Jakobsbergs folk-
högskola**

Sandkornen följer

Varje dag blir jag påmind om vårt hem i Sahara. Framför allt tänker jag på de fina människor vi träffade och det goda mottagande vi fick i allas hem.

De vänner som jag inte kommer att glömma och en dag vill återse är bland andra Bendir, vår chaufför som körde oss över Sahara-öknen på nästan osynliga vägar. En liten man med mycket kraft och stort hjärta.

Jag kommer att sakna Nagla, en

”Då skulle både du och jag

– Jag föddes i Myidzak som ligger i vad som nu är befriat område, berättar Sikhton. Min familj levde som beduiner och vi bodde där det fanns mat och vatten till vår boskap. Senare bosatte vi oss i El Aaiún. Det var på den tiden då Spanien fortfarande styrde över Västsahara. Jag minns hur folket började organisera sig mot kolonialismen och läget började bli mer och mer oroligt.

– Jag var bara barn när vi flydde hit till den mest ogästvänliga delen av Sahara. Först hade vi en jeep, men vi blev beskjutna av marockanska trupper. Bilen gick inte att reparera, så vi vandrade och red på kameler resten av vägen. Det tog en månad och 15 dagar för oss att komma fram till flyktinglägren. För vissa tog det mycket längre tid och många kom aldrig fram. Jag har sett så mycket

hemskt i mitt liv att jag inte kan tala om allt. Då skulle både du och jag börja gråta. En gång såg jag en soldat skära upp en gravid kvinnas mage och plocka ut fostret.

– Jag är glad att jag är vid liv och får vara med dem jag älskar. Min vardag består av att hjälpa barnen, laga mat och göra hushållssysslor. Det är ett mycket tungt liv som vi västsahariska kvinnor har. Det här klimatet är egentligen omöjligt att leva i och allt blir svårt. Men jag är glad att jag har mina döttrar och barnbarn, som hjälper mig. När sysslorna hemma är klara, arbetar jag ibland i en kiosk. Vi är ett kvinnokooperativ som äger den och delar på vinsten. Det är bra att kunna tjäna lite extra pengar, så att man inte bara är beroende av bistånd.

– När jag tänker på framtiden drömmer jag om självständighet. Det

Filmgruppen i Västsaharakursen hade i februari en workshop på Olof Palme-skolan i flyktinglägret El Aaiún.

Foto: Yvonne Hamawandi

aldrig”

ljer med hem

självständig ung dam som med sin intensiva blick avslöjar att hon en dag kommer att vara en ledare för andra kvinnor och män. I timtals kan hon diskutera världspolitik och situationen för västsaharier.

Allra mest kommer jag att minnas Omar, vår tolk och organisatör. Han var med oss från början till slutet och hjälpte oss med allt, en spindel i nätet, som uppdaterade oss om händelserna i

världen. Hans dröm är att arbeta som producent för nyhetskanalen Al Jazeera.

Jag trodde aldrig att Sahara skulle innehålla så mycket kärlek och mod hos dess folk och jag är glad över att en del av sandkornen följer med mig hem. Alltid kommer jag att stödja kampen för ett fritt Västsahara.

Text och bild: Somayeh Bozaghian

börja gråta”

kommer alltid att finnas en brist inom mig, en hemlängtan. Krig är en väg att gå, men vem vill egentligen ha ett krig? Jag vill mycket hellre att

fredsamtalen ska lyckas, men jag tvivlar starkt på det.

Text och bild: Elin Carlmark